

Dwaas

Ze stonden samen in de lange rij voor de kassa. Het was de dag voor Kerst en het leek wel of iedereen nu pas inkopen deed voor de feestdagen. Bij de automatische deuren stond een kerstkoortje te zingen.

'Gezellig.' De man wreef vergenoegd in zijn handen. 'Zo vind ik boodschappen doen wel leuk.'

'Je bent een sentimentele dwaas.' De vrouw schudde haar hoofd. 'Het is allemaal nonsens.'

De man keek haar teleurgesteld aan. 'Jij klinkt als een moderne Scrooge.'

Ze haalde haar schouders op. 'Dat zal dan wel. Ik snap al dat gedoe rond Kerst gewoon niet. Waarom zou je tijdens zo'n feest ineens aardig voor elkaar zijn als je dat de rest van het jaar niet doet?'

'Beter een paar dagen per jaar vrede op aarde dan helemaal niet.'

Een klein jongetje met een mini winkelwagentje kwam joelend de bocht om rennen en miste op een haar na een stapel blikken. Ze trok cynisch haar wenkbrauwen op. 'Het is maar wat je vrede op aarde noemt.'

'Vroeger hield je van kerst.'

Ze zuchtte. 'Ja, vroeger wel.'

'Weet je nog? Dat feest bij Max? Jij droeg een rode jurk, ik weet het nog precies. Die dag werd ik verliefd op je.'

Hij kon aan haar gezicht zien dat ze het nog wist.

'En weet je nog een paar jaar later? Onze eerste Kerst als gezin? Weet je nog hoe onze Maaïke met grote ogen van verbazing naar de lichtjes in de boom lag te staren? En je kunt niet vergeten zijn hoe gezellig het de jaren daarna was. De hele familie kwam bij ons Kerst vieren, omdat niemand zo goed kalkoen kan braden als jij.'

Haar gezicht verzachtte even, maar ze antwoordde: 'Dat was vroeger. Die tijd is voorbij. Deze Kerst komt er niemand eten. Ze hebben allemaal iets anders te doen. En dus eten wij gewoon boerenkool met worst.'

Wrevelig keek ze naar de inhoud van het winkelmandje. Hij legde troostend zijn hand op haar schouder. 'Je hebt mij toch?'

Ze wilde een chagrijnig antwoord geven, maar het koortje zette net een treurig kerstliedje in, over iemand die een eenzame Kerst ging vieren zonder degene van wie hij of zij hield.

Zwijgend keek ze hem aan. Hij werd oud. Zijn haar was dun, zijn huid vlekkerig en gerimpeld. Zijn mooie blauwe ogen waren lichter geworden en ze wist dat hij niet goed meer zag. En wat waren ze geschrokken deze zomer, toen hij ineens in elkaar zakte en met spoed naar het ziekenhuis gebracht was.

Ineens drong het tot haar door dat hij gelijk had. Ze had hem nog. Was dat niet het belangrijkste?

Ze trok het winkelmandje uit zijn handen en liep de rij uit.

'Wat ga je doen?'

'Kijken of ze nog een kalkoen hebben. Die ga ik braden. We gaan de kerstboom versieren met zoveel mogelijk lampjes. En ik trek mijn rode jurk aan.'

Hij glimlachte. 'Je bent een sentimentele dwaas.'

© Geertrude Verweij - eerder verschenen in Hart van Holland

www.geertrude.nl